

Gyóni Géza:
JÓ ÖREG EPERFA

Jó öreg eperfa, lombos régi társam,
Hát te nem örülsz, hogy újra itt vagyok?
Te látod meg csak a fanyar mosolygásban,
Hogy az igazság már benne megfagyott?
Hogy én itten most már helyem se találok,
Mint egykor eprészve gallyaid között -
Hol annyszer szállt rám édes gyermekálom
S te órkódtél híven álmaim fölött...

Te aggon is ifjú, gyümölcsöt hozó fa,
Zöld leveles fejfa egy század felett -
Tizenkilenc nyárnak fáradt hordozója
Íme újra itt áll és beszél veled.
Ne rázd koronádat! Ne kínáld gyümölcsöd -
Tudod, jóízűn már enni nem tudom -
Ami gallyaid közt valaha eltöltött,
Elmaradt valahol tőlem az úton...

Széles utat jártam, illattól bódultan,
Hol aki erényes, szemetet seper.
Könnyes kacaágás közt temetni tanultam -
Lásd, öreg fám, most már nem kell az eper.
Lombjaid között szótt tündérrege, álom
Hiú fényben elszállt, mint az őszi köd, -
Nem tud az már csüngni tarka szivárványon,
Ki a tengert járván - melletted kiköt.

Jó öreg eperfa, lombos, régi társam,
Fáradtan, tépetten újra itt vagyok.
Fakó ajkamon csak fanyar mosolygás van,
Mit a hazug élet rajta meghagyott.
Jó öreg eperfa, hogyha énnekem még
Vidulásom lenne ártatlan danán,
Hogyha gallyaid közt újra eprészhetnék,
Minden leveledet, de megáldanám!